

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 539/2015-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. decembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti JANIS TURIST, s. r. o., Lidická 187/7, Liptovský Mikuláš, zastúpenej advokátom JUDr. Ivanom Fiačanom, PhD., FIAČAN & PARTNERS, s. r. o., M. Pišúta 936/16, Liptovský Mikuláš, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 Co 2/2015 z 24. júna 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti JANIS TURIST, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. októbra 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti JANIS TURIST, s. r. o., Lidická 187/7, Liptovský Mikuláš (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 2/2015 z 24. júna 2015 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka vystupovala ako odporkyňa v konaní pred Okresným súdom Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) vedenom pod sp. zn. 3 C 4/2011, v ktorom sa [REDAKOVANÉ] ako navrhovateľ domáhal určenia neplatnosti dražby. Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 C 4/2011 z 29. septembra 2014 bolo rozhodnuté o neplatnosti dražby, ktorou sťažovateľka (ako vydražiteľ) vydražila sporné nehnuteľnosti v katastrálnom území [REDAKOVANÉ]. Rozsudkom krajského súdu bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne.

Sťažovateľka je toho názoru, že rozhodnutím krajského súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom a zároveň bolo porušené jej právo na spravodlivý proces, právo na prístup k súdu, právo na účinný opravný prostriedok, ako aj právo vlastniť majetok.

Podľa názoru sťažovateľky je napadnuté rozhodnutie krajského súdu nepreskúmateľné, zjavne neodôvodnené a arbitrárne, čo spôsobilo aj nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Nepreskúmateľnosť rozsudku krajského súdu je vadou, ktorá má za následok odňatie možnosti konať pred súdom. Krajský súd podľa sťažovateľky v odôvodnení svojho rozhodnutia nedal relevantnú odpoveď na jednotlivé námietky sťažovateľky, ktoré uviedla v odvolaní zo 14. októbra 2014. Týmto postupom jej odňal možnosť konať pred súdom, keďže sa nevyjadril k skutočnostiam, ktoré sú nevyhnutné pre riadne a zákonné rozhodnutie vo veci.

Sťažovateľka poukázala najmä na skutočnosť, že súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd absolútne nesprávne posúdili včasnosť podania žaloby o neplatnosť dražby. Navrhovateľ sa žalobou z 10. januára 2011 domáhal určenia neplatnosti notárskej zápisnice, ktorou bol osvedčený priebeh dražby. Až podaním z 21. apríla 2011 navrhovateľ zmenil petit žaloby tak, že sa domáhal určenia neplatnosti samotnej dražby. Dražbou je potrebné rozumieť úkon notára, ktorým sa osvedčuje právne významná skutočnosť, v danom prípade priebeh dražby, pričom dražbou je úkon dražobníka; ide teda o dve rozdielne veci. Navrhovateľ v prekluzívnej lehote napadol žalobou neplatnosť notárskej zápisnice

a až neskorším podaním žiadal o určenie neplatnosti dražby. Žaloba o určenie neplatnosti dražby je osobitným typom žaloby, ktorý predpokladá zákon č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dobrovoľných dražbách“). V danom prípade nejde o žalobu o určenie neplatnosti právneho úkonu. Podľa sťažovateľky pôvodná žaloba obsahovala jednoznačný žalobný petit, ktorým sa žalobca domáhal určenia neplatnosti notárskej zápisnice, a to bez ohľadu na odôvodnenie samotnej žaloby. Pokiaľ sa následne žalobca po výzve okresného súdu domáhal neplatnosti dražby, išlo o zmenu návrhu, o ktorého prípustnosti mal okresný súd podľa názoru sťažovateľky rozhodnúť. Zmenenú žalobu však podal žalobca až po uplynutí prekluzívnej trojmesačnej lehoty. S uvedenou námietkou sťažovateľky sa krajský súd vysporiadal arbitrárnym spôsobom, keď zdôrazňujúc neodôvodnenosť prílišného formalizmu v danej veci uviedol, že návrh podaný v zákonom ustanovenej lehote bol doplnený, čím boli vady pôvodného podania odstránené.

Sťažovateľka tiež namietala, že krajský súd v otázke posudzovania platnosti zmluvy o vykonaní dražby zvolil prístup formalistický, teda taký výklad a aplikáciu dotknutých ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách, čím zásadne poprel ich účel a význam. Neplatnosť zmluvy o vykonaní dražby je podľa názoru okresného súdu, ako aj krajského súdu daná absenciou uvedenia najnižšieho podania a sumy, o ktorú je možné znížiť najnižšie podanie. Odvolací súd však v tejto súvislosti nevysvetlil, aký vplyv má uvedená absencia na porušenie práv žalobcu pri výkone záložného práva záložným veriteľom. Podľa názoru sťažovateľky z § 16 ods. 7 zákona o dobrovoľných dražbách vyplýva len možnosť dojednania oprávnenia licitátora znížiť najnižšie podanie, pričom bez ohľadu na to, či je táto možnosť určená sumou alebo percentom, je zjavné, akým spôsobom sa má najnižšie podanie znížiť. Súčasne podľa § 16 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách podstatnou náležitosťou zmluvy o vykonaní dražby je údaj o najnižšom podaní. Z tohto ustanovenia však súčasne nevyplýva, že údaj o najnižšom podaní musí byť vyjadrený konkrétnou sumou. Táto požiadavka je podľa sťažovateľky nelogická aj z toho dôvodu, že zaistenie ohodnotenia predmetu dražby dražobníkom nastane až po uzavretí zmluvy o vykonaní dražby, teda sumu najnižšieho podania bude možné zistiť až zo znaleckého

posudku, ktorý bude dražobníkom zabezpečený až po uzatvorení zmluvy o vykonaní dražby. Totožné závery sa podľa sťažovateľky týkajú uvedenia sumy, o ktorú je možné znížiť najnižšie podanie. Sťažovateľka sa domnieva, že zmluvné strany v zmluve o vykonaní dražby dostatočne určitým spôsobom dojednali výšku najnižšieho podania, ktorú určili vo výške zistenej znaleckým posudkom, ako aj oprávnenie licitátora znížiť najnižšie podanie do výšky 50 % z ohodnotenia predmetu dražby. Krajský súd v tejto súvislosti nevysvetlil, „aký by bol rozdiel v priebehu a výsledku dražby, ak by tieto skutočnosti boli uvedené konkrétnou sumou, ako to tvrdí súd ako dôvod ohrozenia práv žalobcu“.

Sťažovateľka tiež namietala, že vyhovením žalobe bolo porušené jej vlastnícke právo, keďže v tomto prípade „je potrebné dať na váhu na jednej strane práva navrhovateľa týkajúce sa možného ohrozenia alebo porušenia jeho vlastníckych práv a na druhej strane vlastnícke právo sťažovateľa, chránené ústavou SR, ktoré nadobudol dražbou a udelením príklepu. Za situácie, keď nebolo preukázané také porušenie právnych predpisov, ktoré by malo za následok čo i len ohrozenie práv navrhovateľa, je potrebné takúto kolíziu práv vyriešiť v prospech vydražiteľa (sťažovateľa). Je potrebné poukázať na to, že to bol navrhovateľ, ktorý nesplácal úver banke, ktorý založil predmetné nehnuteľnosti a ktorý uzavretím záložnej zmluvy súhlasil s výkonom záložného práva a aj samotné konanie dražby, k tomu to postupu záložného veriteľa a dražobníka nevzniesol žiadne námietky a pripomienky.“

Vzhľadom na uvedené sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 6Co/2/2015 zo dňa 24. 6. 2015, boli porušené základné práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1, článku 46 ods. 1 ústavy Slovenskej republiky, článku 6 ods. 1 a článku 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (č. 209/1992 Zb.)

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 6Co/2/20145 zo dňa 24. 6. 2015 a vec vracia Krajskému súdu v Žiline na nové konanie a rozhodnutie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie

(napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia v súvislosti s právnym posúdením ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí takú interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Z uvedeného ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike vyplýva, že ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné

a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 378/08) ďalej pripomína, že napadnuté rozhodnutie posudzuje iba z hľadiska kritérií ústavných predpisov a nimi garantovaných základných práv a slobôd. Vzhľadom na to nie je jeho úlohou do detailov preskúmať prípad z pozície v okolnostiach prípadu aplikovaných právnych noriem ani opätovne podrobiť revízii napadnutý rozsudok so zámerom „vylepšiť“ jeho odôvodnenie, prípadne zostaviť zoznam eventuálnych pochybení krajského súdu, ak tieto nemajú takú relevanciu, ktorá by mohla spochybníť konformitu záverov napadnutého rozsudku s ústavou (IV. ÚS 270/09, IV. ÚS 27/2010).

Sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru rozsudkom krajského súdu. Sťažovateľka, ktorá v konaní o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, ktoré predchádzalo vydaniu namietaného rozhodnutia, vystupuje v procesnom postavení žalovanej v 3. rade (vydražiteľ nehnuteľnosti), vidí porušenie označených práv v postupe krajského súdu, ktorý prijal nepreskúmateľné a arbitrárne rozhodnutie, v ktorom neodpovedal na jednotlivé námietky sťažovateľky, čím je namietané rozhodnutie aj nedostatočne odôvodnené. V ďalšom bode argumentácie sťažovateľka podrobne rozoberá jednotlivé namietané skutočnosti, ktoré sú podľa jej názoru dôkazom extrémnej nelogickosti napadnutého rozhodnutia.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Ústavný súd poznamenáva, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). V obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľnému právu na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru tak niet odlišností a prípadné porušenie týchto práv je potrebné posudzovať spoločne (III. ÚS 470/2010, IV. ÚS 438/2010, IV. ÚS 195/07).

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Ústavný súd musel preto v rámci predbežného prerokovania sťažnosti posúdiť, či napadnutým rozhodnutím mohlo v danom prípade dôjsť k takému závažnému pochybeniu zo strany krajského súdu, ktoré by signalizovalo možnosť vysloviť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie porušenie sťažovateľkou označených práv.

Krajský súd v relevantnej časti napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k námietke sťažovateľky, ktorou spochybňovala včasnosť podania žaloby o neplatnosť dražby, uviedol:

„Z ustálenej judikatúry súdov vyplýva, že ak bol návrh na začatie konania podaný v lehote stanovenej hmotným právom, v priebehu konania doplnený tak, že splňa zákonom stanovené náležitosti, sú tým vady pôvodného podania odstránené, a podanie má účinky uplatnenia práva na súde. V danom prípade preto argumentácia odvolateľov o tom, že navrhovateľ svoj návrh na určenie neplatnosti dražby podal na súd po zákonom stanovenej lehote, nie je dôvodná. V tomto smere odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR I. ÚS 139/02, z ktorého vyplýva, že občianske súdne konanie sa musí v každom jednotlivom prípade stať zárukou zákonnosti a slúžiť na jej upevňovanie a rozvíjanie (§ 3 O. s. p.). Prílišný formalizmus pri posudzovaní úkonov účastníkov občianskeho súdneho konania a nadmerný tlak na dopĺňanie takých náležitostí do procesných úkonov účastníkov, ktoré nemajú oporu v zákone, ktoré idú nad rámec zákona, alebo nemajú základný význam pre ochranu zákonnosti, nie sú v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu. Keďže prvostupňový súd zistil rozpor skutkových tvrdení uvádzaných navrhovateľom v žalobe s jeho petitom, postupoval správne, keď skôr než začal konať vo veci, v zmysle ust. § 43 ods. 2 O. s. p. vyzval navrhovateľa na odstránenie väd návrhu. Účinky spojené s podaním návrhu na začatie konania tak zostali zachované, tzn. že navrhovateľ svoj návrh podal na súd v lehote podľa ust. § 21 ods. 2 ZoDD. Zároveň odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že zákon č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách ani Občiansky súdny poriadok neobsahujú ustanovenie, z ktorého by vyplývalo, že navrhovateľ v priebehu konania o neplatnosť dobrovoľnej dražby nemôže rozšíriť svoje skutkové tvrdenia o ďalšie dôvody neplatnosti dražby. Pokiaľ zákonodarca takýto úmysel mal, bol by to učinil obdobne ako je tomu napríklad v ust. § 205 ods. 3 O. s. p. a § 250h ods. 1 O. s. p. V danom prípade navrhovateľ teda mohol doplniť v priebehu konania svoj návrh, v ktorom uviedol ďalšie dôvody neplatnosti dražby, ktorá bola predmetom tohto konania.“

K druhej námietke sťažovateľky, ktorej podstata spočíva v tvrdení, že krajský súd (ako aj okresný súd) pri posudzovaní platnosti zmluvy o vykonaní dražby uplatnili príliš

formalistického prístupu, krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia namietaného rozhodnutia uviedol:

«Náležitosti zmluvy o vykonaní dražby sú upravené v ust. § 16 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách. V jeho odseku 7 je upravená možnosť navrhovateľa dražby a dražobníka dohodnúť v tejto zmluve oprávnenie licitátora znížiť najnižšie podanie so súčasným uvedením sumy (nie spôsobu jej určenia), o ktorú je najnižšie podanie možné znížiť; v prípade výkonu záložného práva najnižšie podanie nie je možné dohodnúť nižšie ako to ustanovuje zákon. Ako správne konštatoval súd I. stupňa v napadnutom rozhodnutí, v článku VI. bod 6. 2. zmluvy o vykonaní dražby zo dňa 21. 06. 2010 uzavretej odporcami v rade 1/ a 2/ táto suma absentuje, čo spôsobuje neplatnosť zmluvy o vykonaní dražby v zmysle ust. § 16 ods. 10 ZoDD a následne dražby samotnej. Tomuto právnomu záveru nasvedčuje aj znenie ust. § 16 ods. 2 ZoDD, ktoré ako jednu z podstatných náležitostí zmluvy o vykonaní dražby, (okrem iných), určuje aj výšku odmeny dražobníka. Z tohto zákonného ustanovenia vyplýva, že zmluvné strany sa v zmluve o vykonaní dražby dohodnú o výške odmeny dražobníka. no zároveň pripúšťa alternatívu, že môžu v tejto zmluve uviesť len spôsob určenia odmeny dražobníka; (samozrejme za predpokladu ak sa nedohodnú, že dražba bude vykonaná bezplatne).

Ani argument odvolateľov, že dojednanie zmluvných strán v zmysle ust. § 16 ods. 7 ZoDD, nie je obligatórnou náležitosťou zmluvy o vykonaní dražby, ktorej absencia, či prípadné pochybenie v takomto dojednaní nemôže mať za následok neplatnosť zmluvy o vykonaní dražby, nie je správny. Hoci zákon č. 527/2002 Z. z. vo svojom ust. § 16 ods. 7 upravuje možnosť takéhoto dojednania, keď v ňom uvádza, že „v zmluve možno dohodnúť“, za situácie, že sa zmluvné strany dohodnú na tom, že dohodu o oprávnení licitátora znížiť najnižšie podanie so súčasným uvedením sumy, o ktorú je najnižšie podanie možné znížiť, zahrnú do zmluvy o vykonaní dražby, musia súčasne dodržať presné znenie tohto ustanovenia zákona, a to pod sankciou jej neplatnosti (§ 16 ods. 10 ZoDD).

Pokiaľ aj odvolatelia argumentovali tým, že v čase uzavretia zmluvy o výkone dražby zmluvným stranám nie je ešte známa cena dražených nehnuteľností, ktoré sú oceňované znaleckým posudkom až po jej uzavretí, odvolací súd poznamenáva, že v takom prípade majú účastníci zmluvy možnosť uviesť presnú sumu, o ktorú je najnižšie podanie možné znížiť, po vypracovaní znaleckého posudku v dodatku k zmluve o výkone dražby.

Toto jediné porušenie zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách spôsobuje neplatnosť zmluvy o dobrovoľnej dražbe i dražby samotnej. Akékoľvek ďalšie dokazovanie a skúmanie ďalších dôvodov neplatnosti predmetnej dražby odvolacím súdom by bolo nadbytočné. Z uvedených dôvodov okresný súd postupoval správne, keď návrhu navrhovateľa vyhovel a určil neplatnosť dobrovoľnej dražby.»

Pokiaľ ide o napadnutý spôsob a rozsah odôvodnenia rozsudku krajského súdu, ako aj s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľka uviedla vo svojej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako to sťažovateľka tvrdila vo svojej sťažnosti. V napadnutom rozhodnutí krajský súd zohľadnil všetky jeho zákonné náležitosti a tieto pri jeho tvorbe aj prakticky aplikoval. Závery, ku ktorým krajský súd dospel, preto nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne) alebo zjavne neodôvodnené, pretože majú oporu v zákone a sú jasne a dostatočne právne zdôvodnené. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožnila, nestačí na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti, resp. arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Ústavný súd tiež podotýka, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nie je garancia, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Ústavný súd zároveň pripomína, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom (odvolacom) konaní nemusí reagovať na každú vznesenú námietku, ale iba na také, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, prípadne zostali sporné, resp. sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia preto neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, hoci z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, pretože napadnuté

rozhodnutie v ničom nesignalizuje možnosť porušenia základného práva na súdnu ochranu, resp. na spravodlivé súdne konanie, dôvodnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy

Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu zároveň dospel k záveru, že z jeho odôvodnenia nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, keďže všeobecné súdy v posudzovaných prípadoch ústavne konformným spôsobom interpretovali a aplikovali príslušné právne normy.

Ústavný súd preto vzhľadom na uvedené pri predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj časť sťažnosti smerujúcu proti rozhodnutiu krajského súdu namietajúcu porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

K namietanému porušeniu práva podľa čl. 13 dohovoru

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Z citovaného ustanovenia dohovoru vyplýva pre fyzické osoby a právnické osoby procesné právo akcesorickej povahy mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom v prípade porušenia ostatných ľudských práv chránených dohovorom. Uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí preto nadväzovať na aspoň obhájiteľné právne tvrdenie (*arguable claim*) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci *Silver a ostatní c. Spojené kráľovstvo* z 25. 3. 1983).

Ústavný súd ďalej poznamenáva, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa čl. 13 dohovoru vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (*Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu*, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, ods. 52). V okolnostiach prípadu však ústavný súd k takému záveru pri napadnutom rozhodnutí krajského súdu nedospel.

Vo vzťahu k uvedenému (namietanému) porušeniu práva ústavný súd pripomína, že ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky (dôsledky) použitia nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03).

Právo na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru nemôže všeobecný súd porušiť vtedy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (IV. ÚS 36/04).

Skutočnosť, že sťažovateľka nebola v konaní pred krajským súdom (odvolacím súdom) úspešná, nie je podstatná, keďže účinnosť právnych prostriedkov nápravy pre účely čl. 13 dohovoru nezávisí na istote, že bude rozhodnuté v prospech sťažovateľky (napr. *Vilvarajah a ďalší proti Spojenému kráľovstvu* – 1991, *Soering proti Spojenému kráľovstvu* – 1989). Napadnuté rozhodnutie krajského súdu preto nesignalizuje žiadnu

možnosť priamej príčinnej súvislosti s možným porušením práva sťažovateľky mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom podľa čl. 13 dohovoru.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie čl. 13 dohovoru, podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd nezistil pri predbežnom prerokovaní sťažnosti žiadne skutočnosti nasvedčujúce priamej súvislosti medzi rozhodnutím okresného súdu a krajského súdu a sťažovateľkou označenými právami, sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. decembra 2015